

(דף טו ע"א) לְנִטְרָא שַׁבַּת, צָרִיךְ לְשַׁנּוּי לִיה מִיּוֹמֵי דְחוּלָא בְּלִבוֹשֵׁינ וּמִיְכַלִּין דְּאֵינּוּן עֲנֵג שַׁבַּת, דְּאֵם הָוָה רָגִיל לְמִיכַל תְּרֵי סְעוּדוֹת בְּיוֹמָא דְחוּלָא, בְּשַׁבַּת אֲכִיל תַּלְתָּ, דְּכַתִּיב (שמות טז כה) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲכַלְוּהוּ הַיּוֹם, כִּי שַׁבַּת הַיּוֹם לִיהוּ"ה הַיּוֹם לֹא תִמְצָאוּהוּ בַשָּׂדֶה, וּבְכֹלֵא צָרִיךְ לְמַעֲבַד בְּשַׁבַּת תּוֹסַפֶּת, דְּאֵם הָוָה רָגִיל לְמִיכַל בְּיוֹמָא דְחוּלָא נְהֵמָא וְחִמְרָא, יוֹסִיף בְּשַׁבַּת בְּשָׂרָא, דָּא תּוֹסַפֶּת שַׁבַּת.

שְׁנוּי מַעֲשֵׂה, דְּאֵם הָוָה רָגִיל לְמַעֲבַד עוֹבְדָא בְּחוּל, לֹא יַעֲבִיד בְּשַׁבַּת, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב (שם כ ט) שַׁבַּת יָמִים תַּעֲבֹד וְכו', שְׁנוּי הַשֵּׁם לְכָל יוֹמָא קֹאֲרִי לִיה מַעֲשֵׂה, כְּמָה דְאֵת אָמַר (יחזקאל מו א) שַׁבַּת יָמִי הַמַּעֲשֵׂה, וְלִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי קֹאֲרִי לִיה שַׁבַּת, דְּאֵיהוּ הַשְּׁבַת מַעֲשֵׂה, בִּיטוּלָא דְעוֹבְדָא, שְׁנוּי מְקוֹם, אִם הוּא רָגִיל לְאֻקְדָא נִירָא בְּחוּלָא, דִּישְׁנֵי וְלֹא יוֹקִיד לִיה בְּשַׁבַּתָא, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב (שם לה ג) לֹא תִבְעְרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁבַת.

וְעוֹד אֵית שְׁנוּי, דְּצָרִיךְ לְשַׁנּוֹת מַעֲבָדָא לְמִטְרוֹנִיתָא, דְּלֹא יְהוֹן שְׁוִין, דְּמִטְרוֹנִיתָא אֵיהִי מְקוֹמוֹ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, צָרִיךְ לְשַׁנּוֹת לְמַלְכָא, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב (אסתר ב ט) וַיִּשְׁנֶה וְאֵת נַעֲרוֹתֶיהָ, בַּיּוֹם הַשְּׁבַת, דְּאֵשְׁתַּנִּי יוֹמָא דְשַׁבַּתָא מִיּוֹמָא דְחוּל דִּישְׁלֵטָא בִּיה עֲבָדָא דְמַלְכָא.

וְעוֹד מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם מוֹשֵׁב דְּבַר נֶשׂ אֵיהוּ מְקוֹם דִּילִיָּה, וְעוֹד שְׁנוּי מְקוֹם, לְתַקְנָא בֵּיתָא בְּשַׁבַּתָא תּוֹסַפֶּת מִבְּחוּל, וְעוֹד שְׁנוּי מַעֲשֵׂה אִם הוּא עֲצִיב בְּחוּלָא, דִּיהָא חֲדִי בְּשַׁבַּתָא, וְאִם אֵית לִיה קְטֻטָּה בְּחוּלָא עִם בַּר נֶשׂ אִו עִם אֶתְתִּיהָ, דִּיהָא לִיה שְׁלֵמָא עִמָּה בְּשַׁבַּתָא, וּבְדָא לִית רְשׁוֹ לְקַרְבָּא לְסַם הַמּוֹת חֲלָלָה, וְלִבְעֵלָה דְאֵיהוּ אֵל אַחַר חֲלוּל שַׁבַּת, (לית לון רשׁו לְקַרְבָּא), וּבְגִין דָּא אָמְרוּ קְדָמָא, אִם יִשְׂרָאֵל הוּוּ מְקַיְיִמִין שַׁבַּת אַחַת כְּהַלְכָתָהּ (נ"א שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת כְּהַלְכָתוֹ), מִיָּד הוּוּ נִגְאָלִין.

וְכַד צָרִיךְ לְשַׁנּוּי בְּנֵר דְּלוֹק, וּבְמַטָּה מוֹצֵעַת, וּבְפִתּוּרָא, כְּגוֹנוּא דָּא אִם הָוָה רָגִיל בְּיוֹמֵי דְחוּל לְאִדְלָקָא שְׂרָגָא בְּפִתִּילָה חֲד יוֹסִיף בְּשַׁבַּת תַּנְיִנָא, וּבְפִתּוּרָא אִם רָגִיל לְבִרְכָא הַמוֹצֵיא עַל נְהֵמָא חֲדָא, בְּשַׁבַּת יוֹסִיף תַּנְיִנָא, דְּאֵינּוּן כְּגוֹנוּא דְלָחֵם מִשְׁנָה, מָטָה הָא אֶתְמַר דְּאֵם הָוָה רָגִיל לְשַׁמֵּשׁ בְּיוֹמָא דְחוּלָא בְּקְטֻטָּה עִם אֶתְתִּיהָ וּבְפִתּוּרָא, לֹא יִזְדוּג לְאֶתְתִּיהָ בְּשַׁבַּתָא אֶלָּא בְּשְׁלֵמָא, וּבְגִין דָּא תַלְמִידֵי חֲכָמִים עוֹנְתֵן מְלִיל שַׁבַּת לְלִיל שַׁבַּת, וְצָרִיךְ לְשַׁנּוּי שַׁבַּת מִיּוֹמָא דְחוּלָא בְּכֹלָא, וְאִם אֵית לון שְׁלֵמָא בְּכָל שֵׁית יוֹמֵי דְחוּלָא, יַעֲבֹדוּן תּוֹסַפֶּת בְּשַׁבַּתָא בְּפִיּוֹסָא דָּא לְדָא בְּרַחֲמֵי סְגִי, כְּגוֹנוּא דְלַעֲיָלָא, דְּאֶתְמַר לְגַבֵּי שְׁכִינְתָא (שיר ה ב) פִּתְחֵי לִי אַחֲוֵי רַעֲיָתִי יוֹנְתֵי תַמְתִּי, בְּתוֹסַפֶּת מְלִין דְּפִיּוֹסָא, כְּגוֹנוּא דָּא צָרִיךְ בַּר נֶשׂ לְפִיּוֹסָא לְאֶתְתִּיהָ בְּשַׁבַּת בְּתוֹסַפֶּת מְלִין דְּפִיּוֹסָא.

וּבְזִמְנָא דְאַלְהִים אַחֲרִים חֲזִיין בְּשַׁבַּת שְׁנוּיָא בְּכֹלָא, לִית לון רְשׁוֹ לְקַרְבָּא, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב (במדבר א נא) וְהָזַר הַקְּרֵב יוֹמָת, בְּגִין דְּקַדְשׁ הִיא לְכֶם מִחֲלָלֶיהָ מוֹת יוֹמָת, וּבְגִין דָּא אֶתְמַר בְּקִרְא (ויקרא יט א) אֵת שַׁבָּתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ וְגוֹמַר, וּבְאֵלִין תּוֹסַפֶּת אֶתְקַרִּיאַת שְׁכִינְתָא מוֹסַף שַׁבַּת, וְכַד מְתַרְחֲקִין מִיָּנָה כָּל דְּרַגְיִן דְּחוּל, וְלֹא אֵית רְשׁוֹ נּוֹכְרָאָה בְּשַׁבַּת, לְאֶעֱלָא בֵּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתִּיהָ, אֵיהִי אֶתְקַרִּיאַת קְדוּשָׁה דִּילִיָּה, וְכַד מְבָרְכִין לָהּ בְּבִרְכַת מְזוֹנָא אֶתְקַרִּיאַת בְּרַכָּה דִּילִיָּה, וּבְתַרְוֵיהוּ אֵיהִי יְחוּד דִּילִיָּה, בְּלָה דִּילִיָּה, בְּתַהוּא זְמַנָּא אֵיהִי שַׁבַּת שְׁקוּלָה כְּכָל אֲוִרִיָּתָא.



וישרגא איהי דיוקנא דמנרתא, וצריך למחוי לימינא, ועלה אתמר הרוצה להחכים ידרים, ופתורא דשבת צריך למחוי לשמאלא, ועלה אתמר הרוצה להעשיר יצפין, מטה בין צפון לדרום, ושבת איהו אות ברית מילה, אות התפלין, מאן דתחיל דא פאלו מחיל דא, תפלין דרישא לקבל זכור, תפלין דיד לקבל שמור, מה רשות הרבים איהו חלול שבת, אוף הכי אות ברית איהי חלול דיליה זונה, ודא רשו נוכראה, לית פקודא דעשה ולא תעשה דלא (דף נו ט"ב) אשתפח בשבת, ובגין דא שבת היא שקולה בכל אורייתא פלה.

וכן שכנינתא תתאה אתקריאת שופר, מסטרא דשכינתא עלאה דאיהי שופר גדול, תקע בשופר גדול לחירותנו, תקע שופר איהו לשון תקיעה דודאי שכנינתא תתאה איהי תקיעה דקודשא בריך הוא מסטרא דימינא, ואתקריאת שברים דיליה מסטרא דשמאלא, ואתקריאת תרועה דיליה מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דאיהו דעת, ובגין דא אתמר (תהלים פט טז) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי בדעת, דאתמר ביה (משלי ג כ) בדעתו תהומות נבקעו, ובדעת חדרים ימלאו (שם כד ד), איהי שופר, וקודשא בריך הוא קול השופר, ובזמנא דהיא סלקא לגביה בתלת קטרין אליו, אתמר ביה (שמות יט יט) ויהי קול השופר הולך וחקק מאד, הולך בתקיעה, וחקק בשברים, מאד בתרועה.

ואיהי יום הפפורים, וכד אתקשטת קדמיה בלבושין שפירין דאינון לבושי כפרה, אתקריאת ציץ דיליה, מצנפת דיליה, אכנט דיליה, איהי כלילא מארבע בגדי לבן מסטרא דימינא, ומארבע בגדי זהב מסטרא דשמאלא, בההוא זמנא דאתקשטת באלין לבושין דכפרה אתמר בה (אסתר ה א) ותלבש אסתר מלכות, ובהון עאלת לפני ולפנים, הדא הוא דכתיב (שם) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית, ובהון נשאה חן בעיניו, ורזא דמלה וראייתה לזפור ברית עולם (בראשית ט טז), ומיד אדנ"י שמעה אדנ"י סלחה אדנ"י הקשיבה ועשה אל תאחר (דניאל ט ט).

פורים אתקריאת על שם יום הפפורים, דעתידין לאתענגא ביה, ולשנוני ליה מענוי לענג, ומה דאיהי שכנינתא אסור ביה נעילת הסנדל, בההוא זמנא אתמר בה (שיר ז ב) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וענוגא וחדוה וכמה טובין מזומנין לגביה, ודא יהא בזמנא דפורקנא בעגלא.

ומאן גרם ענוי לשכנינתא בגלותא, אלא רזא דמלה ובכין אבא אל המלך אשר לא כדת (אסתר ד טז), בגין דעאלת בלא בעלה, דאתמר ביה (דברים לג) מימינו אש דת למו, דבטילו בה אורייתא, ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני, הדא הוא דכתיב (אסתר ד טז) וכאשר אבדתי אבדתי, ועם כל דא אף על גב דעאלת בלא בעלה דאיהו דברי תורה, עם כל דא עאלת באבהו, דאינון שלשת ימים לילה ויום דאתענת בהון, ואינון סהדין דעולימתא עאלת ביה למלכא, הדא הוא דכתיב (שם ב יג) ובזה הנערה באה אל המלך, נערה ודאי באה אל המלך דאיש לא ידעה אלא בעלה, וכמה דבערב היא באה נערה בתולה ודאי, הכי נמי בבקר היא נשבה נערה בתולה ודאי, וכמה ערב ובקר פעמים קורין לישראל בעלה, וסהדין עלה דלא חליפת ליה היא ובנהא באחרא, ובגין דא ישראל אמרין בכל יומא שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה אכה, שמ"ע אכה, ש"ם

ממלכת הרשב"י

גירסת
הזוהר העולמי

דף נו ע"ב

קעבתקונא עשרין, וחד ועשרין

כהוראת מו"ר שר בית הזוהר המקובל האלוקי
ר' בניהו שמואלי שליט"א

א"ח ע"ד, א"ח נטיר לך, בגין דאח לערה יולד (משלי יז ז), ועליה אתמר (תהלים לב ז) אתה סתר לי,
פרוך אתה בבוואך (דברים כח ו), יהודה אתה יודוך אחיך (בראשית מט כח), בגין דביה יהו"ה וביה ד',
ביה איהי נטירא.

ועליה אתמר (אסתר ב ז) ויהי אמן את הדסה, הוא אמן דילה ואיהי אמונה דיליה, ודא איהו
דאתמר (שם כ) פאשר היתה באמנה אתו, ולא נגע בה נוכראה דאיהו אחשורוש"ש, בגין דאח
עמה ודאי, ואיהו סתיר לה מניה, במאי סתיר לה מניה בנקודה דאיהי קוצא דאת ד' מן אחד,
א"ח נטיר ד', דלא יתקריב לגפה אחר, הדא הוא דכתיב (ישעיה מב ח) אני יהו"ה הוא שמי וכבודי
לאחר לא אתו, והאי נקודה איהי אות ברית, דבה אשתלים א"ח לעשר, ובה אתעביד י', ומאן
דמשקר בברית מילה גרים לאסתלקא מיניה

